Zbirka odločb sodne prakse

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA
JÁNA MAZÁKA,
predstavljeni 12. julija 2012 [1]

Zadeva C-534/10 P

Brookfield New Zealand Ltd
Elaris SNC
proti
Uradu Skupnosti za rastlinske sorte (USRS)

in Schniga GmbH

„Žlahtniteljske pravice v Skupnosti — Uredba (ES) št. 2100/94 — Diskrecijska pravica USRS — Nova predložitev rastlinskega materiala brez virusov za preskušanje“

I – Uvod

1. Družbi Brookfield New Zealand Limited (v nadaljevanju: Brookfield) in Elaris SNC (v nadaljevanju: Elaris) (ali skupaj: pritožnici) s to pritožbo predlagata Sodišču, naj razveljavi sodbo v zadevi Schniga GmbH proti USRS – Elaris in Brookfield New Zealand (Gala Schnitzer), T-135/08, [2] (v nadaljevanju: izpodbijana sodba), s katero je Splošno sodišče (šesti senat) razveljavilo odločbo odbora za pritožbe Urada Skupnosti za rastlinske sorte (v nadaljevanju: USRS ali Urad) z dne 21. novembra 2007 o podelitvi žlahtniteljskih pravic v Skupnosti za sorto jabolka Gala Schnitzer (zadevi A 003/2007 in A 004/2007) (v nadaljevanju: izpodbijana odločba).

2. V pritožbi se v bistvu zastavlja vprašanje, ali je Splošno sodišče pravilno razlagalo obseg diskrecijske pravice USRS s tem, ko je menilo, da USRS na podlagi postopka za podelitev žlahtniteljske pravice lahko dovoli predložitev novega rastlinskega materiala za preskušanje.

II – Pravni okvir

3. V upoštevnem času so bila pravila, ki urejajo žlahtniteljske pravice v Skupnosti, določena v Uredbi Sveta (ES) št. 2100/94 z dne 27. julija 1994 o žlahtniteljskih pravicah v Skupnosti [3], kakor je bila spremenjena z Uredbo Sveta (ES) št. 2506/95 [4] (v nadaljevanju: Uredba št. 2100/94).

1 — Jezik izvirnika: angleščina.

2 — ZOdl, str. I-5089.

3 — UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 3, zvezek 16, str. 390.

4 — Uredba z dne 25. oktobra 1995 o spremembi Uredbe (ES) št. 2100/94 o žlahtniteljskih pravicah v Skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 3, zvezek 18, str. 255).

4. Člen 10(1) Uredbe št. 2100/94 z naslovom „Novost“ določa:

„1. Za sorto velja, da je nova, če na dan prijave, opredeljenem v členu 51, žlahtnitelj v smislu člena 11 ni prodajal ali drugače oddajal drugim sestavin sorte ali pridelanega materiala zaradi izkoriščanja sorte ali v to privolil:

(a) na ozemlju Skupnosti več kot eno leto pred navedenim datumom;

[…]“

5. Odstavek 4 člena 55 Uredbe št. 2100/94 z naslovom „Preskušanje“ določa:

„Urad prek splošnih pravil ali prek zahtev v posameznih zadevah opredeli, kdaj, kje, ter katero količino in kakovost materiala za preskušanje in standardne vzorce je treba predložiti.“

6. Člen 61 Uredbe št. 2100/94 našteva okoliščine, v katerih se zavrnejo prijave za žlahtniteljsko pravico v Skupnosti. Določa – kolikor je pomembno za to zadevo – naslednje:

„1. Urad zavrne prijave za žlahtniteljsko pravico v Skupnosti, če in kakor hitro ugotovi, da prijavitelj:

[…]

(b) v predpisanem roku ni upošteval pravila ali zahteve v skladu s členom 55(4) ali (5), razen če je urad pristal na neupoštevanje;

[…]“

7. Člen 73 Uredbe št. 2100/94 z naslovom „Tožbe proti odločbam odborov za pritožbe“ določa:

„1. Tožbe proti odločbam odborov za pritožbe se lahko vložijo na Sodišču.

2. Tožba se lahko vloži zaradi nepristojnosti, bistvenih kršitev postopka, kršitve Pogodbe, kršitve te uredbe ali katerega koli zakonskega pravila, ki se nanaša na njeno uporabo[,] ali zlorab[e] prostega preudarka.

3. Sodišče je pristojno, da razveljavi ali spremeni sporno odločbo.

4. Tožbo lahko vloži katera koli stranka v pritožbenem postopku, ki je bila v celoti ali delno neuspešna v svojih zahtevkih.

[…]“

8. Odstavek 1 člena 80 Uredbe št. 2100/94 z naslovom „Vrnitev v prejšnje stanje“ določa:

„Če prijavitelj žlahtniteljske pravice v Skupnosti, imetnik ali katera koli druga stranka v postopkih pred uradom kljub potrebni skrbnosti v posebnih okoliščinah ni mogel upoštevati določenega roka, se njegove pravice z zahtevo obnovijo, če je na temelju te uredbe[…] neupoštevanje roka neposredno privedlo do izgube katere koli pravice ali pravnih sredstev.“

III – Dejansko stanje

9. V izpodbijani sodbi so bila dejstva, ki so privedla do spora, predstavljena tako:

„1. Konsortium Südtiroler Baumschuler (v nadaljevanju: KSB) – katerega pravice so prešle na tožečo stranko, družbo Schniga […] – je 18. januarja 1999 na podlagi Uredbe […] št. 2100/94 […] vložil prijavo za žlahtniteljsko pravico v Skupnosti pri [USRS].

2. Ta prijava je bila evidentirana pod številko 1999/0033.

3. Žlahtniteljska pravica v Skupnosti je bila prijavljena za sorto jabolka (Malus Mill) Gala Schnitzer.

4. USRS je naročil Bundessortenamt (nemški zvezni urad za rastlinske sorte), naj opravi preskušanje v skladu s členom 55(1) Uredbe št. 2100/94.

5. USRS je v dopisu z dne 26. januarja 1999, poslanem zastopniku KSB, zahteval, da KSB med 1. in 15. marcem 1999 njemu in Bundessortenamt predloži material, potreben za preskušanje, namreč deset mirujočih rastlinskih poganjkov za žlahtnjenje. USRS je tudi opredelil, da mora KSB upoštevati vse fitosanitarne in carinske pogoje, ki veljajo za pošiljko takega materiala.

6. Bundessortenamt je navedeni material prejel 9. marca 1999.

7. USRS je z dopisom z dne 25. marca 1999, poslanim zastopniku KSB, potrdil prejem zahtevanega materiala in navedel, da je bil navedeni material Bundessortenamt predložen v dobrem stanju in v roku, vendar mu ni bilo priloženo fitosanitarno spričevalo. Zastopniku je predlagal, naj ta nujni dokument predloži čim prej.

8. KSB je 23. aprila 1999 Bundessortenamt poslal evropski rastlinski potni list in opredelil, da je organ, ki ga je izdal, namreč služba za varovanje rastlin avtonomne pokrajine Bolzano (Italija), navedel, da je ta dokument fitosanitarno spričevalo.

9. Bundessortenamt je z elektronskim dopisom z dne 3. maja 1999 obvestil KSB, da je material prispel v roku in da je predloženi evropski rastlinski potni list primeren ter zadostuje za preskušanje in preverjanje materialnih pogojev za podelitev žlahtniteljskih pravic v Skupnosti. Vendar je zahteval kopijo uradnega spričevala, ki potrjuje, da v predloženem materialu ni virusa.

10. KSB je leta 2001 obvestil Bundessortenamt, da ni mogel predložiti zahtevanega fitosanitarnega spričevala, ker se je izkazalo, da je bil material, ki je bil marca 1999 predložen za preskušanje, nosilec latentnega virusa.

11. Bundessortenamt je z elektronskim dopisom z dne 4. maja 2001 obvestil USRS o svojem namenu izkoreninjenja okuženega materiala, da bi se preprečilo širjenje okužbe na druge rastline, in mu predlagal, da prosi KSB, naj predloži nov material brez virusa, da bi se ponovno opravilo preskušanje.

12. USRS je v elektronskem dopisu z dne 8. maja 2001, poslanem Bundessortenamt, odobril izkoreninjenje okuženega materiala in odločil, da bo KSB predlagal, naj do marca 2002 predloži nov material brez virusa. Navedel je tudi, da – ker v navodilih glede predložitve materiala ni bilo opredeljeno, da mora biti ta material brez virusa, ampak le, da je treba upoštevati zahteve glede evropskega rastlinskega potnega lista – KSB ni mogoče šteti za odgovornega za nastali položaj in da ne bi bilo pravično zavrniti prijavo za sorto Gala Schnitzer ter da je zato predlagana rešitev najboljša.

13. USRS je v elektronskem dopisu z dne 13. junija 2001 opozoril KSB, da je skupaj z Bundessortenamt odločil dovoliti – ker njegova navodila glede dobave rastlin in zahteve glede njihovega zdravstvenega stanja niso bile dovolj jasne – da za ponovno presojo prijave za sorto Gala Schnitzer do marca 2002 Bundessortenamt predloži nov material brez virusa, ki naj mu bo priloženo fitosanitarno spričevalo, ki to potrjuje.

14. Bundessortenamt je pri novem preskušanju v svojem končnem poročilu z dne 16. decembra 2005 ugotovil, da se sorta Gala Schnitzer razlikuje od najbližje referenčne sorte, in sicer sorte Baigent, na podlagi dodatne značilnosti ‚Sadje: širina prog'.

15. Intervenientki, družbi Elaris SNC, ki ima licenco, ki izhaja iz žlahtniteljske pravice za sorto Baigent, in Brookfield New Zealand Ltd, ki je imetnica te pravice, sta 5. maja 2006 pri USRS na podlagi člena 59 Uredbe št. 2100/94 vložili ugovore zoper podelitev žlahtniteljske pravice za sorto Gala Schnitzer.

16. Ugovori so temeljili na prejšnji žlahtniteljski pravici za sorto jabolka (Malus Mill) Baigent.

17. Razlogi, navedeni v podporo ugovorom, so bili po eni strani tisti, navedeni v členu 61(1)(b) Uredbe št. 2100/94, in sicer da bi USRS moral zavrniti prijavo za sorto Gala Schnitzer, ker tožeča stranka ni upoštevala pogojev glede predložitve materiala za preskušanje, kot so opredeljeni v dopisih USRS z dne 26. januarja in 25. marca 1999, in po drugi strani tisti, navedeni v členu 7 Uredbe št. 2100/94, ker naj se sorta Gala Schnitzer ne bi razlikovala od sorte Baigent.

18. Predsednik USRS je 14. decembra 2006 dovolil uporabo dodatne značilnosti ‚Sadje: širina prog', da bi se dokazal razlikovalni učinek sorte Gala Schnitzer.

19. Oddelek, pristojen za odločanje o ugovorih glede podelitve žlahtniteljskih pravic v Skupnosti (v nadaljevanju: oddelek), je z odločbami EU 18759, OBJ 06-021 in OBJ 06-022 z dne 26. februarja 2007 podelil zahtevano pravico za sorto Gala Schnitzer in zavrnil ugovore.

20. Intervenientki sta 11. aprila 2007 pri odboru za pritožbe USRS na podlagi členov od 67 do 72 Uredbe št. 2100/94 vložili [pritožbo] zoper te tri odločbe.

21. Odbor za pritožbe je z [izpodbijano odločbo] razveljavil odločbo, s katero je bila podeljena žlahtniteljska pravica v Skupnosti za sorto Gala Schnitzer, ter odločbe, s katerimi so bili zavrnjeni ugovori, in je sam zavrnil prijavo za sorto Gala Schnitzer. Zlasti je menil, da USRS na podlagi člena 61(1)(b) Uredbe št. 2100/94 ne more dovoliti KSB, da predloži nov material, ker ni izpolnil [zahteve v posamezni zadevi] v smislu člena 55(4) Uredbe št. 2100/94, s katero je USRS od njega zahteval, da predloži fitosanitarno spričevalo, ki dokazuje, da je predloženi material brez virusa."

IV – Tožba pred Splošnim sodiščem in izpodbijana sodba

10. Družba Schniga je 4. aprila 2008 pri Splošnem sodišču vložila tožbo za razveljavitev izpodbijane odločbe.

11. Družbi Brookfield in Elaris, pritožnici v tem postopku, sta se udeležili postopka pred Splošnim sodiščem kot intervenientki v podporo USRS.

12. Tožba za razveljavitev je temeljila na treh tožbenih razlogih: (i) nedopustnost ugovorov, ki sta jih intervenientki vložili pri USRS; (ii) kršitev členov 61(1)(b) in 62 Uredbe št. 2100/94; ter (iii) kršitev člena 55(4) Uredbe št. 2100/94.

13. Splošno sodišče je po tem, ko je razglasilo prvi tožbeni razlog za nedopusten, ker je bil prvič naveden pred njim, obravnavalo dopustnost tretjega tožbenega razloga, s katerim se je zatrjevalo, da je odbor za pritožbe kršil člen 55(4) Uredbe št. 2100/94. V točki 39 izpodbijane sodbe je Splošno sodišče navedlo, da je odbor za pritožbe s tem, da je presojal dopisa USRS z dne 26. januarja 1999 in 25. marca 1999, izvedel pravno presojo, ki jo je bilo mogoče izpodbijati v tistem postopku. Splošno sodišče je torej sklenilo, da je bil tretji tožbeni razlog dopusten.

14. Pri vsebinski obravnavi je Splošno sodišče najprej obravnavalo tretji tožbeni razlog. V zvezi s tem je zavrnilo stališče, ki ga je zavzel odbor za pritožbe v izpodbijani odločbi, da člen 55(4) Uredbe št. 2100/94 ni dopuščal, da bi USRS dovolil predložitev novega materiala za preskušanje.

15. Pri opredelitvi obsega diskrecijske pravice, ki jo člen 55(4) Uredbe št. 2100/94 podeljuje USRS, je Splošno sodišče v točki 63 izpodbijane sodbe ugotovilo, da ta diskrecijska pravica namreč obsega pravico, da USRS za namene te določbe lahko opredeli – če meni, da je v konkretnem primeru to potrebno – pogoje za presojo prijave za žlahtniteljske pravice v Skupnosti, če se ni iztekel rok, v katerem mora prijavitelj odgovoriti na posamezno zahtevo, ki je bila nanj naslovljena. Zlasti je Splošno sodišče v točki 64 izpodbijane sodbe navedlo, da je v skladu z načelom dobrega upravljanja in nujnostjo zagotovitve pravilnega poteka in učinkovitosti postopkov, da ima USRS – če meni, da se lahko odpravi nenatančnost, na katero opozarja – možnost presojati prijavo, vloženo pri njem. Poleg tega je Splošno sodišče v točki 65 izpodbijane sodbe ugotovilo, da diskrecijska pravica, podeljena USRS, omogoča, da se USRS prepriča, da so njegove zahteve v posameznih zadevah jasne, in da se vlagatelji nedvoumno seznanijo s svojimi pravicami in obveznostmi.

16. Splošno sodišče je glede na presojo upoštevnih dejstev, na katerih je temeljila zadeva, ki jo je obravnavalo, sklenilo, da je odbor za pritožbe s tem, ko je ugotovil, da je USRS kršil člen 61(1)(b) Uredbe št. 2100/94, ker je KSB dovolil predložiti nov material – medtem ko bi v skladu s to določbo moral zavrniti prijavo, ki jo je vložil KSB, takoj, ko je ugotovil, da prijavitelj ni izpolnil zahteve v posamezni zadevi – napačno razlagal obseg diskrecijske pravice, ki jo USRS podeljuje člen 55(4) Uredbe št. 2100/94.

17. Zato je Splošno sodišče ugotovilo, da ni treba preučiti, ali je drugi tožbeni razlog utemeljen, zavrnilo predlog intervenientk za spremembo izpodbijane odločbe in ugodilo tožbi in razveljavilo izpodbijano odločbo.

V – Predlogi strank pred Sodiščem

18. Pritožnici menita, da bi moralo Sodišče razveljaviti izpodbijano sodbo in zadevo vrniti Splošnemu sodišču v razsojanje ali, podredno, z dokončno sodbo zavrniti tožbo družbe Schniga ter tako potrditi izpodbijano odločbo odbora za pritožbe. Poleg tega menita, da bi moralo Sodišče nasprotnima strankama naložiti plačilo stroškov postopka.

19. USRS in družba Schniga menita, da bi moralo Sodišče zavrniti pritožbo in naložiti pritožnicama plačilo stroškov postopka.

VI – Pritožba

20. Pritožnici se sklicujeta na dva pritožbena razloga, s katerima se izpodbijajo ugotovitve Splošnega sodišča v zvezi s tretjim tožbenim razlogom, ki ga je navedla družba Schniga na prvi stopnji.

21. Prvi pritožbeni razlog je, da bi moralo Splošno sodišče tretji tožbeni razlog, ki ga je navedla družba Schniga na prvi stopnji, razglasiti za nedopusten in da je to sodišče kršilo člen 73(2) Uredbe št. 2100/94 s tem, da je nezakonito preverilo ugotovitve odbora za pritožbe o dejstvih. V drugem pritožbenem razlogu, ki ima več delov, pritožnici trdita, da je Splošno sodišče s tem, da je napačno razlagalo obseg diskrecijske pravice, podeljene USRS, kršilo člen 55(4) Uredbe št. 2100/94 v povezavi s členoma 61(1)(b) in 80 te uredbe.

A – *Prvi pritožbeni razlog*

1. Glavne trditve strank

22. Pritožnici s prvim pritožbenim razlogom trdita, da je Splošno sodišče s tem, ko je v povezavi s tretjim tožbenim razlogom, ki ga je navedla družba Schniga, preverilo ugotovitve odbora za pritožbe o dejstvih, prekoračilo svojo pristojnost, kot je opredeljena v členu 73(2) Uredbe št. 2100/94. Obseg nadzora, kot je opredeljen v tej določbi, je omejen na preizkus zakonitosti odločbe odbora za pritožbe in na pravna vprašanja ter zlorabo pristojnosti.

23. Splošno sodišče naj tako ne bi smelo preverjati presoje odbora za pritožbe v zvezi z vsebino in pomenom dopisov z dne 26. januarja 1999 in 25. marca 1999. Če bi Splošno sodišče sprejelo to presojo odbora za pritožbe o dejstvih, naj ne bi moglo ugotoviti, da je USRS maja 2001 v skladu s členom 55(4) Uredbe št. 2100/94 še vedno lahko odpravil nenatančnosti v svojih prejšnjih zahtevah.

24. USRS in družba Schniga zavračata trditev, da je Splošno sodišče prekoračilo svojo pristojnost. Menita predvsem, da je iz sodne prakse Sodišča razvidno, da ima Splošno sodišče izključno pristojnost, da ugotavlja in presoja upoštevna dejstva ter presoja dokaze. Čeprav bi Sodišče ugotovilo, da je Splošno sodišče dejansko preverilo ugotovitve o dejstvih, naj bi ta nadzor vseeno spadal pod pristojnost Splošnega sodišča. Po mnenju USRS in družbe Schniga pa je Splošno sodišče v izpodbijani sodbi pravzaprav preverilo, kako je odbor za pritožbe pravno opredelil dejstva, in ne dejstev, ki jih je ugotovil.

2. Ocena

25. Prvi pritožbeni razlog temelji na napačnem razumevanju pristojnosti, podeljene Splošnemu sodišču s členom 73(2) Uredbe št. 2100/94, da preizkusi zakonitost odločb odbora za pritožbe.

26. Čeprav je v skladu s sodno prakso pristojnost Sodišča v pritožbi sicer omejena na preizkus pravnih vprašanj, pa v zvezi s tem iz sodbe Schräder proti USRS jasno izhaja, da pristojnost Splošnega sodišča, da preizkusi zakonitost odločb, ki jih je sprejel odbor za pritožbe, vključuje pooblastilo, da ugotovi in presodi upoštevna dejstva ter presodi dokaze.[5]

27. V tem okviru je treba tudi navesti, da je Uredba št. 2506/95 spremenila člen 73 Uredbe št. 2100/94 posebej zato, da bi pritožbene postopke na podlagi ureditve žlahtniteljskih pravic v Skupnosti uskladila z ureditvijo, določeno v členu 63(2) Uredbe Sveta (ES) št. 40/94 z dne 20. decembra 1993 o znamki Skupnosti v zvezi s preizkusom zakonitosti odločb odbora za pritožbe Urada za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) (v nadaljevanju: UUNT) s strani Splošnega sodišča.[6]

5 — Glej v zvezi s tem sodbo z dne 15. aprila 2010 v zadevi Schräder proti USRS, C-38/09 P, ZOdl., str. I-3209, točka 69; glej tudi moje sklepne predloge v tej zadevi, točke od 20 do 23.

6 — UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 1, str. 146; glej tretjo uvodno izjavo Uredbe št. 2506/95.

28. Glede na razlago, ki jo je Sodišče podalo v zvezi s členom 63(2) Uredbe št. 40/94, ki jo je torej mogoče prenesti na člen 73 Uredbe št. 2100/94, lahko Splošno sodišče izvede popoln preizkus zakonitosti odločb odborov za pritožbe UUNT in, če je potrebno, preuči, ali so ti odbori pravilno pravno opredelili dejstva, ali pa je bila njihova presoja dejstev, ki so jim bila predložena, napačna.[7]

29. Iz tega sledi, da je treba prvi pritožbeni razlog, s katerim se zatrjuje kršitev člena 73(2) Uredbe št. 2100/94, zavrniti kot neutemeljen.

B – *Drugi pritožbeni razlog*

1. Glavne trditve strank

30. V drugem pritožbenem razlogu pritožnici trdita, da je Splošno sodišče napačno razlagalo obseg diskrecijske pravice, podeljene USRS s členom 55(4) Uredbe št. 2100/94 v povezavi s členoma 61(1)(b) in 80 te uredbe. V zvezi s tem pritožnici naštevata številne napačne ugotovitve ali domneve, ki jih je po njunem mnenju Splošno sodišče navedlo v izpodbijani sodbi zaradi te napačne razlage pooblastil USRS.

31. Tako trdita predvsem, da je Splošno sodišče napačno domnevalo, da je USRS lahko podal zahteve v posameznih zadevah ne samo v zvezi s kakovostjo materiala, ki ga je treba predložiti v določenem roku, ampak tudi v zvezi z dokumentiranimi dokazi o tej kakovosti. Po mnenju pritožnic pa se lahko zahteve v posameznih zadevah v smislu člena 55(4) Uredbe št. 2100/94 nanašajo samo na sam material.

32. Dalje, pritožnici trdita, da je Splošno sodišče napačno ugotovilo, da lahko USRS razdeli svoje zahteve v posameznih zadevah na dve avtonomni in neodvisni zahtevi, pri čemer se ena nanaša na sam material in druga na dokumentirane dokaze o kakovosti, kot je predložitev fitosanitarnega spričevala.

33. Po mnenju pritožnic je Splošno sodišče glede na člen 61(1)(b) Uredbe št. 2100/94 tudi napačno domnevalo, da je lahko USRS dovolil novo predložitev materiala brez virusa, potem ko se je rok za predložitev materiala iztekel in potem ko je bilo dokončno jasno, da material ni bil brez virusa. Splošno sodišče naj bi napačno menilo, da izraza „čim prej“ ni bilo mogoče šteti za rok v zvezi s pozivom, naj se pošlje manjkajoče fitosanitarno spričevalo za že predložen material, in v nobenem primeru za rok, ki se je že iztekel v zvezi z zahtevo v posamezni zadevi v smislu člena 55(4) Uredbe št. 2100/94, tako da se prijave ni zavrnilo v skladu s členom 61(1)(b) te uredbe.

34. Poleg tega naj bi Splošno sodišče napačno domnevalo, da ima USRS popolno diskrecijsko pravico, da se prepriča – brez nadaljnjega hierarhičnega nadzora ali nadzora s strani sodišč – o pravni natančnosti in jasnosti svojih zahtev v posameznih zadevah. V tem smislu naj bi Splošno sodišče napačno menilo, da so bila vprašanja o dobri ali slabi veri pri razlagi takih zahtev neupoštevna. Niti naj ne bi preverilo omejitev, določenih s postopkom vrnitve v prejšnje stanje na podlagi člena 80 Uredbe št. 2100/94, ki ga USRS očitno ni upošteval.

35. USRS v odgovor navaja, da je bilo vedno njegovo stališče, da je utemeljeno dovolil prijavitelju, da še drugič predloži rastlinski material, saj zahteva v posamezni zadevi (dopis z dne 26. januarja 1999) ni bila dovolj natančna. Glede na načelo pravne varnosti naj bi bilo treba upoštevati pomen natančnih navodil, ko se presojajo zahteve USRS v tem posebnem primeru.

7 — Glej zlasti sodbo z dne 18. decembra 2008 v zadevi Les Éditions Albert René Sàrl proti UUNT, C-16/06 P, ZOdl., str. I-10053, točki 38 in 39.

36. Kar zadeva zahteve v zvezi s kakovostjo rastlinskega materiala, ki ga je treba predložiti, USRS navaja, da je bilo šele, ko se je rok za predložitev materiala iztekel in ko je prišlo do predložitve, jasno, da mora biti rastlinski material, ki ga je treba predložiti, brez virusa. Zahteva z dne 26. januarja 1999 naj glede tega ne bi bila dovolj jasna.

37. Iz tega razloga po mnenju USRS ni mogoče šteti, da KSB ni izpolnil zahteve v skladu s členom 55(4) Uredbe št. 2100/94. Iz tega naj bi sledilo, da ni bilo podlage za zavrnitev prijave KSB na podlagi člena 61(1) Uredbe št. 2100/94.

38. V zvezi z zahtevami za dokumente se USRS strinja s Splošnim sodiščem, da morata biti zahteva jasna in rok določen, preden je mogoče prijavo zavrniti zaradi nepredložitve ustreznih dokumentov.

39. Poleg tega USRS trdi, da postopka vrnitve v prejšnje stanje, določenega v členu 80 Uredbe št. 2100/94, ni bilo mogoče uporabiti v okoliščinah tega primera, saj navedba „čim prej“ ni bila dovolj natančna, da bi pomenila rok, do katerega bi prijavitelj moral ukrepati. Tudi če bi se to navedbo štelo za dovolj natančno, naj člena 80 Uredbe št. 2100/94 nikakor ne bi bilo mogoče uporabiti v primerih, v katerih je Urad prispeval k zamudi; v tem primeru tako, da ni dal jasnih navodil v svojem dopisu z dne 26. januarja 1999.

40. Končno se USRS strinja s Splošnim sodiščem, da dobra ali slaba vera prijavitelja pred njim ni upoštevna za presojo diskrecijske pravice, ki mu jo podeljuje člen 55(4) Uredbe št. 2100/94.

41. Zato USRS zavrača vsakega od argumentov pritožnic in trdi, da drugi pritožbeni razlog, ki sta ga slednji navedli, v celoti ni utemeljen.

42. Družba Schniga poudarja, da – v nasprotju s trditvami pritožnic – glede na znanstveno in tehnično zapletenost preskušanja prijav za varstvo člena 55(4) Uredbe št. 2100/94 nujno podeljuje široko diskrecijsko pravico USRS pri izvajanju njegovih nalog. To naj bi vključevalo možnost USRS, da – če meni, da ni bil dovolj jasen v zvezi z zahtevami glede zdravstvenega stanja testnega materiala, kot v tem primeru – pristane na „neupoštevanje“ za namene člena 61(1)(b) Uredbe št. 2100/94, tako da prijaviteljem dovoli, da v novo določenem roku predložijo nov material.

2. Ocena

43. Drugi pritožbeni razlog in njegovi deli se v bistvu osredotočajo na sklep Splošnega sodišča – in na razlogovanje, na katerem temelji ta sklep in ki je podano v točkah od 62 do 80 izpodbijane sodbe – da je odbor za pritožbe s tem, ko je menil, da je USRS kršil člen 61(1)(b) Uredbe št. 2100/94, ker je dovolil KSB, da predloži nov rastlinski material, namesto da bi v skladu s to določbo zavrnil prijavo, napačno razlagal obseg diskrecijske pravice, ki jo člen 55(4) Uredbe št. 2100/94 podeljuje USRS. Po mnenju pritožnic bi do takega dovoljenja lahko prišlo samo na podlagi vrnitve v prejšnje stanje, kot je določeno v členu 80 te uredbe, česar pa KSB ni zahteval.

44. Na začetku je treba spomniti, da v skladu s členom 55(4) Uredbe št. 2100/94 USRS prek splošnih pravil ali prek zahtev v posameznih zadevah opredeli, kdaj, kje, ter katero količino in kakovost materiala za preskušanje in standardne vzorce je treba predložiti.

45. V zvezi s tem bi bilo treba opozoriti, da je treba, ker člen 55(4) Uredbe št. 2100/94 podeljuje USRS pooblastilo, da tako količinsko kot kakovostno opredeli material, ki mu ga je treba predložiti za preskušanje, ki samo po sebi vsebuje zapletene znanstvene in tehnične presoje, USRS podeliti določeno mero diskrecije na podlagi te določbe. [8]

8 — Glej v zvezi s tem zgoraj v opombi 5 navedeno sodbo Ralf Schräder proti USRS, točka 77, in moje sklepne predloge v tej zadevi, točka 25; glej, med drugim, sodbo z dne 14. januarja 1997 v zadevi Kraljevina Španija proti Komisiji, C-169/95, Recueil, str. I-135, točki 33 in 34.

46. Menim ne le, da je relativno široka diskrecija v zvezi s tem potrebna in izhaja iz besedila člena 55(4) Uredbe št. 2100/94, ampak tudi, da se odraža tudi v členu 61(1)(b) te uredbe, ki USRS omogoča, da pristane na neizpolnitev njegovih zahtev za namene člena 55(4) te uredbe in se torej izogne temu, da bi moral zavrniti prijavo.[9]

47. Menim, da je s tega vidika Splošno sodišče, ko je v točkah od 63 do 65 izpodbijane sodbe opredelilo obseg diskrecijske pravice, ki jo podeljuje člen 55(4) Uredbe št. 2100/94, pravilno odločilo, da ta diskrecijska pravica obsega pravico, da USRS lahko opredeli, če meni, da je potrebno, pogoje za presojo prijave za žlahtniteljske pravice v Skupnosti, če se ni iztekel rok, v katerem mora prijavitelj odgovoriti na zahtevo v posamezni zadevi, ki je bila nanj naslovljena.

48. V tem smislu je Splošno sodišče v točki 64 izpodbijane sodbe lahko ugotovilo, ne da bi napačno uporabilo pravo, da je v skladu z načelom dobrega upravljanja in nujnostjo zagotovitve pravilnega poteka in učinkovitosti postopkov, da ima USRS – če meni, da se lahko odpravi nenatančnost, na katero opozarja – možnost presojati prijavo, vloženo pri njem, in ni zavezano, da v teh okoliščinah zavrne prijavo.

49. Splošno sodišče je v točki 65 izpodbijane sodbe tudi pravilno opozorilo, da je zahteva, ki je neločljivo povezana z načelom pravne varnosti, da morajo imeti prijavitelji možnost, da se nedvoumno seznanijo s svojimi pravicami in obveznostmi in v skladu s tem ukrepajo.[10] Ker USRS kot organ Evropske unije zavezujejo zahteve po pravni varnosti kot splošnem načelu prava Evropske unije, je Splošno sodišče v nasprotju s trditvami pritožnic lahko menilo, ne da bi napačno uporabilo pravo, da se je USRS lahko prepričal o tem, da so njegove zahteve v posameznih zadevah jasne in da je temu primerno prijavitelj sam odgovoren za neizpolnitev teh zahtev.

50. Vendar v nasprotju s trditvami pritožnic ni v izpodbijani sodbi ničesar, kar bi namigovalo na to ali pomenilo, da je to pooblastilo USRS popolnoma diskrecijsko in oproščeno kakršnega koli nadaljnjega hierarhičnega nadzora ali nadzora s strani sodišč.

51. Menim, da zato Splošno sodišče v tej meri ni napačno uporabilo prava pri opredelitvi obsega diskrecijske pravice, podeljene USRS s členom 55(4) Uredbe št. 2100/94.

52. V naslednjih točkah izpodbijane sodbe je Splošno sodišče presojalo okoliščine primera glede na zgoraj opisani standard diskrecije.

53. V zvezi s tem je Splošno sodišče – predvsem v točkah 69 in 72 izpodbijane sodbe – dopisa z dne 26. januarja 1999 in 25. marca 1999 ter elektronski dopis z dne 13. junija 2001, s katerimi je USRS komuniciral s KSB med postopkom pred njim, opredelilo, kot da vsebujejo zahtevo v posamezni zadevi v smislu člena 55(4) Uredbe št. 2100/94.

54. V tem pogledu je treba trditev pritožnic, da se take zahteve lahko nanašajo samo na sam material, ne pa na dokumentirane dokaze o njegovi kakovosti, kot so fitosanitarni dokumenti, ki potrjujejo zdravstveno stanje materiala, zavrniti. Ker se taka dokumentacija nanaša – kot je Splošno sodišče pravilno navedlo – na kakovost materiala, ki ga je treba predložiti, bi bilo preveč formalistično in v nasprotju s široko diskrecijsko pravico, opisano zgoraj in podeljeno USRS s členom 55(4) Uredbe št. 2100/94 za določitev, med drugim, kakovosti materiala, ki ga je treba predložiti, da bi se izključila možnost podati take zahteve v skladu s to določbo.

9 — Glej po analogiji v smislu, da ima UUNT široko diskrecijsko pravico, ker lahko upošteva dejstva in dokaze, ki se predložijo ali pridobijo pozneje, sodba z dne 13. marca 2007 v zadevi UUNT proti Kaul GmbH, C-29/05 P, ZOdl., str. I-2213, točka 42.

10 — Glej v tem smislu sodbo z dne 9. julija 1981 v zadevi Gondrand in Garancini,169/80, Recueil, str. I-1931, točka 17; glej tudi sodbo z dne 15. februarja 1996 v zadevi Duff in drugi, C-63/93, Recueil, str. I-569, točka 20, in sodbo z dne 14. aprila 2005 v zadevi Belgija proti Komisiji, C-110/03, ZOdl., str. I-2801, točka 30.

55. V tem smislu, tudi če bi bilo treba zahtevo, vsebovano v dopisu z dne 25. marca 1999, razlagati – kot trdita pritožnici – kot ločeno zahtevo v posamezni zadevi, ki se nanaša samo na dokumentiran dokaz o zdravstvenem stanju materiala, ki ga je treba predložiti, in ne na kakovost materiala kot takega, kot zahteva v prejšnjem dopisu z dne 26. januarja 1999, ni očitno – niti pritožnici tega nista bolj utemeljili – v kakšnem obsegu bi nadaljevanje z dvema posameznima zahtevama („razdelitev“) prekoračilo meje, ki jih določa člen 55(4) Uredbe št. 2100/94.

56. Glede očitka pritožnic, da je Splošno sodišče napačno ugotovilo, da je imel USRS pooblastilo, da dovoli novo predložitev materiala brez virusa, potem ko se je rok za predložitev materiala že iztekel in ko je bilo dokončno jasno, da material ni bil brez virusa, je treba poudariti, da je Splošno sodišče v točkah 74 in 75 izpodbijane sodbe podprlo mnenje, ki ga je USRS izrazil v elektronskem dopisu z dne 13. junija 2001 – ki ga je ohranil tudi v tem pritožbenem postopku pred Sodiščem – da navodila v njegovih dopisih z dne 26. januarja 1999 in 25. marca 1999 niso dovolj jasno poudarila, da mora biti material, ki ga je treba predložiti, brez virusa, in torej niso razpršila dvomov KSB glede tega. Poleg tega je v točki 76 izpodbijane sodbe menilo, da USRS s tem, da je v dopisu z dne 25. marca 1999 prosil KSB zgolj, da „čim prej“ predloži potrebno fitosanitarno spričevalo, ni določil natančnega roka, v katerem mora KSB predložiti to spričevalo.

57. Glede na te presoje dejstev, ki jih kot take ni mogoče izpodbijati v pritožbi pred Sodiščem in v skladu s katerimi je torej obstaja nejasnost v zvezi z dejstvom, da mora biti material, ki ga je treba predložiti za preskušanje, brez virusa, je po mojem mnenju Splošno sodišče lahko ob upoštevanju načel dobrega upravljanja in pravne varnosti, kot je bilo navedeno zgoraj,[11] sklenilo, ne da bi napačno uporabilo pravo, da je USRS v okviru diskrecijske pravice v svojem elektronskem dopisu z dne 13. junija 2001 pojasnil svoji prejšnji zahtevi v zvezi s tem ter dovolil predložitev novega materiala brez virusa.

58. V zvezi s trditvijo pritožnic, da je bil kršen člen 80 Uredbe št. 2100/94, ki določa postopek vrnitve v prejšnje stanje, je dovolj navesti, prvič, da KSB dejansko ni vložil nobene zahteve za vrnitev v prejšnje stanje v skladu s to določbo in, drugič, da – kot je USRS pravilno pripomnil – pogoj, naveden v tej določbi, v zvezi z neupoštevanjem roka očitno ni bil nikoli izpolnjen glede na nejasnost glede roka za predložitev rastlinskega materiala; ker je bil USRS, kot izhaja iz zgornjih preudarkov, pooblaščen dovoliti predložitev novega rastlinskega materiala v okviru iste prijave, ne da bi zavrnil prvotno prijavo, ni bilo treba obnoviti pravice do predložitve rastlinskega materiala na podlagi člena 80 Uredbe št. 2100/94.

59. Pritožbeni razlog kršitve te določbe je torej treba zavrniti.

60. Nazadnje, v nasprotju s trditvijo pritožnic glede tega, Splošno sodišče nikakor ni napačno uporabilo prava s tem, ko je v točki 80 izpodbijane sodbe zavrnilo očitek slabe vere, uperjen zoper KSB, kot brezpredmeten, saj je bilo to vprašanje dejansko neupoštevno v zvezi z vprašanjem, ki ga je to sodišče obravnavalo, in sicer, ali je USRS ostal v mejah diskrecijske pravice, ki mu jo podeljuje člen 55(4) Uredbe št. 2100/94, da odpravi nenatančnosti v svoji zahtevi v posamezni zadevi.

61. Glede na zgoraj navedeno je po mojem mnenju treba drugi pritožbeni razlog, s katerim se zatrjuje kršitev člena 55(4) Uredbe št. 2100/94 v povezavi s členoma 61(1)(b) in 80 te uredbe, tudi zavrniti kot neutemeljen.

62. Na podlagi zgornjih premislekov menim, da bi bilo treba pritožbo zavrniti v celoti.

11 — Glej točke od 47 do 49 zgoraj.

VII – Stroški

63. V skladu s členom 69(2) Poslovnika, ki se na podlagi njegovega člena 118 uporablja za pritožbeni postopek, se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Ker sta USRS in družba Schniga predlagala, naj se pritožnicama naloži plačilo stroškov, in ker ti s svojimi pritožbenimi razlogi nista uspeli, naj se jima naloži plačilo stroškov.

VIII – Predlog

64. Iz zgoraj navedenih razlogov predlagam Sodišču, naj:

1. zavrne pritožbo;

2. pritožnicama naloži plačilo stroškov.